

Ганушкевич, Цезарій. Палітра Цезарія Ганушкевича [Текст] : [інтерв'ю з українським художником, мешканцем Деснянського району Цезарієм Ганушкевичем] / записала Капустянська Наталка // Культура і життя. – 2020. – 15 трав. (№ 9). - С. 16 : фот.

Палітра Цезарія Ганушкевича

Лісові, польові квіти, краєвиди рідного Поділля, в які закоханий митець, - основні мотиви виконаних у класичній манері ранніх полотен українського художника Цезарія Ганушкевича. Наталка

КАПУСТЯНСЬКА

3

часом пріоритети мінялися, майстру більше хотілося приділяти увагу своїй улюбленій маленькій батьківщині, відтворювати минуле. Любов до світла, емоційно-оптимістичне сприйняття навколишнього середовища, можливість передавати різні стани і настрої за рахунок висвітлення палітри - усе це втілилось у нові роботи, виконані у манері імпресіонізму. Пошуки свого власного стилю привели до узагальнення попередніх напрацювань, усвідомлення, що манера фовізму найбільш придатна для розкриття великих панорамних планів із декоративними площинами.

Третій нинішній період - плавний перехід від

фовізму до напівабстрактного живопису.

- Пане Цезарію, чи правильно я проаналізувала Ваші творчі періоди?

- Звичайно. Приємно усвідомлювати, що Ви, пані Наталко, так чітко відстежили мій непростий шлях до себе. Недаремно один із моїх циклів має назву «Дорога додому».

- З яких джерел черпаєте натхнення?

- Що надихає? Краса навколишнього світу, поїздки на пленери, особливо на мою рідну Хмельниччину, твори мистецтва, спілкування з обдарованими колегами, але найбільше - дитяча творчість: дух перехоплює від їхньої геніальності.

- Ви народилися у великій родині, як це впливало на формування Вашої творчої особистості?

- Справді, я - дванадцята дитина у родині, звичайно, що мені найбільше перепало тепла і ласки. Правда, у великих родинах, у селі діти зазвичай змалку звикають до праці, до порядку та дисципліни. Усе це й формувало певний характер, а любов матері до польових квітів, неймовірна краса пейзажів моєї рідної Ярової Слобідки теж наклали свій відбиток на мою

творчість. Тепер, я сподіваюся, зрозуміло, чому в мене так багато квітів та пейзажів - усі ми родом із нашого босоногого дитинства.

- **Коли почали малювати?**
- Усі діти в родині мали здібності до малювання,

тому в мене не було вибору... Малював скрізь і на всьому. Пригадую, батько з братом прибивали піддашшя, і одна красиво вистругана дошка з різним орнаментом привабила мій погляд. Природна краса лискучої поверхні так захопила мене, що я її розмалював, за що мені перепало від брата, а батькові - сподобалося, він узагалі пишався, що в мене є такі здібності. У сьомому класі намалював портрет однокласника, він був дуже схожий на «оригінал» - це так мене окрило, що мрія стати мистцем уже не покидала мене до самої її реалізації.

- Яким був шлях до визнання?

- Гадаю, визнання - поняття відносне. Я вважаю, що шлях до справжнього мистецтва у кожного свій, і він непростий: сильні, обдираючи коліна до крові, падають, підіймаються і рухаються вперед, добиваючись результатів. Мій шлях був утруднений тим, що, крім бажання малювати, у мене не було нічого - ані знань, ані знайомих художників, ані можливості брати приватні уроки. Намагання вступити до художньо-промислового технікуму після восьмого класу, а потім і після армії виявилися

невдалими. Випадок привів до студії Жовтневого палацу. Знаннями ділилися відомі мистці: Микола Родін, Матвій Гуляєв та Василь Забашта. Щира їм подяка. Перша спроба вступу до вишу була наполовину успішною, спеціальні предмети склав на п'ятірки, а історію - на сумнозвісну оцінку... Але бажання навчатися примусило мене залишити престижну роботу з гарним заробітком, і після запрошення завідувача кафедри, легенди нашого факультету Бориса Валуєнка я не вагаючись пішов лаборантом на мізерні 70 карбованців. Так я вступив до Українського поліграфічного інституту імені Івана Федорова на факультет книжкової графіки. Навчання було цікавим, а спілкування з великими майстрами - Федором Глущуком, Флоріаном Юр'євим, Олександром Мікловдою та Аркадієм Нечипоренком, - приносило насолоду і певні результати.

- Серед Ваших робіт чимало пейзажів. Яку пору року більше любите малювати?

- Мабуть, весну та осінь. Весна приваблює своєю мажорністю, осінь - кольором.

- До речі, Ваші улюблені кольори?

- Червоний, жовтий, синій, шаную сірий.

- Ранок чи вечір, що більше до вподоби?

- Схід і захід сонця. Загалом, сонце як таке. Будь-який час доби, головне, щоб був настрій і зміст. Твір має піднімати дух людини, спонукати до певних дій.

- Назви до полотен придумуєте самі?

- Звичайно. Хоча інколи друзі-поети пропонують щось змінити у назві, яку я придумав сам,

- і зазвичай на краще. Із вдячністю приймаю.

- Як загалом народжуються полотна Цезарія Ганушкевича?

- Я беру кольорову пляму і шукаю до неї гармонійну пару. Все - як у житті, така собі гра кольорами. Живопис - це опоетизований стан медитації.

- І насамкінець наведу один із відгуків про Вашу творчість, який влучно, кількома реченнями її характеризує: *«Шановний пане Цезарію, я Вам заздрю. Ви живете у світі кольорів. Ваші картини ведуть нас від сірих буднів до прекрасного МИСТЕЦТВА!».*

Фото з архіву Цезарія ГАНУШКЕВИЧА